

BOŽJA PRIČA

Alma Fides

Priče. Tako su jalove. Priče iz djetinjstva i ove sadašnje, koje bi ih htjele iskupiti. Sve — same priče. »Tako vam je bilo nekoć«, kako je bilo, kako je moglo biti. I »da bi bilo«. I na kraju — opet iz početka. Maštanje, fraze, optužba.

Gospodine, i Ti si govorio u pričama. I one se mogu ponavljati. One nisu dosadne. One su, vjerujem, — jedino one jesu stvarne.

Gospodine, učio si nas moliti. Nauči nas moliti. Ponovi svoju priču, Bože. I kruh od Oca, i blagoslov u imenu Njegovu, i kraljevstvo bez razdora, i slogu i praštanje — bez neprijateljskih čudovišta mašte. Posveti pobudu misli, riječ, moju priču, bez koje ne mogu, Bože.

Nismo sveti. Ispovijed nije pristanak na svečano neopozivo Sjedinjenje. Oskvrnjujemo Tvoju priču. Nismo dostojni. Tek što smo položili ruku na plug, već smo se osvrnuli. Gledamo unazad. Ukapamo mrtve, makar si izričito naglasio da je to posao mrtvih. Mi smo mrtvi. Sebe ukapamo. Tijelo nam je slabo. Nije hram. Ne odzvanja *Te Deum*. A Ti se udaljuješ. Sve si dalje. S mukom prizivamo sjenu.

Euharistijski stol sutra će biti bez moga prinosa. Pozvao si me. Neću se odazvati. Ne usuđujem se. Jutros satkاه priču o Anđelu koji ima tijelo samo zato da nas uvjeri da postoji. Pogled mu je radost. Sve dodiruje ničega se ne dotičući. Prisan je do nezamislive ljudskosti. Osjećam ga kad molim.

Gospodine, svaka moja priča ima kraj. Lešina je na kraju. Nitko je ne uskrisuje. Ni čarolija djetinjstva, ni naučeni surogati zrelosti. U mislima listam. U Tvojim slikovnicama boje ne blijede. Slova viču. Potezi rastu. Lazar hoda. Jairova kći pjeva zahvalu.

I makar vidim i makar se divim — buncam. Ne mogu bez svoje priče. Gradim, dodajem, oduzimam. Sebe ograđujem. U mom vidokrugu boli. Vikati hoću. Daj mi vidjela.

Ne mogu bez priče.

Uz Tvoju smo i djeca i mudri. Iskusni i bezazleni. Dođe mi da bez prestanka slušam. Zaboravljam umor. I onda iskrasne, protiv volje, jedna moja boja, eksplozivni bljesak koji ruši.

Podmetnuše izopačene riječi. Krive formule o dimenzijama tijela. Sugerirali su pojam o primitivnosti uskraćivanja rafiniranih naslada duše. I tako svaki dan: ja mrmrljam Tvoju priču, Bože. Moja me zapliće, Ne vidim kraj.

Gospodine, Ti razumiješ. Zato opraštaš. Znam, bolesno je to spoticanje o smrti. Da si fizički prisutan u obnovljenoj Golgoti, vjerojatno me ne bi ugledao u masi. Udaljio bi me strah. Sigurno gađenje. Možda sućut. U svemu bila bi sumnja. Ne bi bilo jakosti.

Vratio bi me u Uskrsnuće. Od Tebe uvijek očekujem velikodušnost. Ona je atribut božanstva. Plemenitosti. Kod mene je uvijek sve iz početka, sve i patetično »kad bi bilo«...

Gospodine, zajedno sastavljajmo priču. Nešto poput ove: Bio je slab. Hulio je. Ti si ga ošinuo. U hipu je oslijepio — i progledao. Shvatio je Milost. Zavolio Te do samouništenja. Zanosno je pjevao Ljubav. Stidim se, Bože. I svog tijela. I svoje duše. Svoje molitve i svojih zahvala u kojima je zatajio Zavjet. Zavidim Tvojim Agoniji. Jer je nedužnost bila mučenički krik. Divim se Tvojim priči na putu u Emaus. Oživotvorenju njenog smisla. Po njoj su Te prepoznali. I ja Te prepoznajem. Ponovno i ponovno. I zaboravljam. I mrzim priču.

Gospodine, nauči me moliti. Uči me hodati. Ruke usmjeruj pravdi. Srce Duhu. Sruši idole. Smrvi čarolije. I skepsu. Gledat ću Betlehem, Nazaret, Jezero, Goru... Neka se u reformu ljubavi na svim putovima ponavlja: »Slijedi me.«

ZAGONETKA

Anita Pavić

Sin Čovječji
reče jednu zagonetku
čudnu
koja počinje s kraja svijeta

u onoj bučnoj žurbi
i agoniji
svi su mislili na malo kruha

zato ostaviše zagonetku
čudnu
koja počinje s kraja svijeta

i gladni odu
a slijepi dođu

Sin Čovječji
prođe mimo svega
svojim mirnim očima